

Αρχαίες μηχανές

"Σκοπεύεις να ζήσεις για πάντα, Τικιτόκα;". Οι λέξεις έκοψαν τις φλυαρίες και το σαματά του μπαρ και άφησαν πίσω τους σιωπή. Η σιωπή απλώθηκε να αγγίξει το άπειρο, και ύστερα ένας μηχ είπε, "Μιλάς σε μένα, μου φαίνεται;".

Ο μεθυσμένος γέλασε. "Γιατί, είναι εδώ κάνας άλλος που να καρφώνει βελόνες στο μούτρο του;".

Ο ηλικιωμένος τα έβλεπε όλα. Αγγιξε ελαφρά το χέρι της νεαρής που καθόταν μαζί του και είπε, "Κοίτα".

Ο μηχ ακούμπησε κάτω τη σύριγγα του δίπλα σε ένα μπουκάλι με υγρό κολλαγόνο σε ένα τετράγωνο κομμάτι βελούδινου υφάσματος. Αποσυνδέθηκε από το φορτιστή, ακούμπησε το καλώδιο πλάι στη σύριγγα. Όταν ξανασήκωσε τα μάτια, το πρόσωπο του ήταν ανέκφραστο και βαρύ. Έμοιαζε με νεαρό λιοντάρι.

Ο μεθυσμένος χαμογέλασε περιφρονητικά.

Το μπαρ βρισκόταν στη γωνία πίσω από την τοπική πλατφόρμα μεταφοράς. Ήταν ένα ήσυχο καταφύγιο από την οχλοβοή του δρόμου, με μπρούτζινα στολίδια και καθρέφτες και ξύλινα καλύμματα, συμμαζεμένο και βολικό σαν εσωτερικό καρδιού. Το φως άλλαζε τεμπέλικα τριγύρω στην αίθουσα, δημιουργώντας μια ποικιλία τόνων, σαν σύννεφα που έπλεαν εκεί ψηλά μια μέρα του καλοκαιριού, αλλά πολύ πιο αμυδρά. Το μπαρ, τα μπουκάλια πίσω από τα μπαρ και τα ράφια κάτω από τα μπουκάλια πίσω από το μπαρ ήταν όλα εντόνως πραγματικά. Αν υπήρχε κάτι εικονικό, βρισκονταν ψηλά ή στο βάθος, όπου δεν μπορούσε να το αγγίξει κανείς. Σ' αυτό το μέρος δεν υπήρχε ούτε μια έξυπνη επιφάνεια.

"Αν με προκαλείς", είπε ο μηχ, "τότε θα χαρώ πολύ να συναντηθούμε έξω".

"Α, όσοοχι", είπε ο μεθυσμένος, ενώ η έκφραση του διέψευδε τα λόγια του. "Μόνο που σε είδα να κάνεις ένεση μ' αυτό το χυλό στο πρόσωπο σου, τόσο μη-μου-άπτου, σαν γριούλα που παίρνει αντιοξειδωτικά. Αυτό που σκέφτηκα λοιπόν ...".

Έχασε την ισορροπία του και ακούμπησε σ' ένα τραπέζι να στηριχτεί. «Σκέφτηκα ότι ελπίζεις να ζήσεις για πάντα».

Η κοπέλα κοίταξε μ' απορία τον ηλικιωμένο. Εκείνος ακούμπησε το δάχτυλο του στα χείλη του.

"Κοίταξε, έχεις δίκιο. Είσαι, πόσο; Πενήντα χρόνων; Τώρα πήρες να γερνάς και να φθείρεσαι. Πολύ σύντομα τα δόντια σου θα σαπίσουν και θα πέσουν και τα μαλλιά σου θα σβήσουν και το πρόσωπα σου θα διπλώσει κάνοντας ένα εκατομμύριο ρυτίδες, θα χάσεις την ακοή σου και την όραση σου και δε θα μπορείς να θυμηθείς πότε σου σηκώθηκε για τελευταία φορά. Θα είσαι τυχερός αν δε χρειάζεσαι πάνες λίγο πριν από το τέλος. Αλλά εγώ...", τράβηξε μερικά κυβικά εκατοστά υγρό στη σύριγγα και χτύπησε τον κύλινδρο για να ανέβουν οι φυσαλίδες στην κορυφή. «...αν κάτι χαλάσει, απλώς θα το αντικαταστήσω. Επομένως, ναι, σκοπεύω να ζήσω για πάντα. Ενώ εσύ, ε, φαντάζομαι ότι σκοπεύεις να πεθάνεις. Σύντομα, ελπίζω».

Το πρόσωπο του μεθυσμένου συσπάστηκε, και με ένα άναρθρο οργισμένο μουγκρητό επιτέθηκε στον μηχ.

Με κίνηση τόσο γοργή που δεν προλάβαινες να τη δεις, ο μηχ σηκώθηκε, άρπαξε τον μεθυσμένο, τον στριφογύρισε, και τον σήκωσε πάνω από το κεφάλι του. Το δάχτυλα του ενός χεριού είχαν κλείσει γύρω από το λαιμό του ανθρώπου, έτσι που να μην μπορεί να μιλήσει. Το άλλο χέρι κρατούσε σφιχτά τους δύο καρπούς πίσω από τα γόνατα, έτσι που ο μεθυσμένος, όσο και να πάλευε, ήταν ανήμπορος να κάνει κάτι.

"Έτσι αν κάνω, θα σου τσακίσω τη ραχοκοκαλιά", είπε ψυχρά. "Αν έβαζα τα δυνατά μου, θα διέλυε όλα το εσωτερικά σου όργανα. Είμαι 2,8 φορές δυνατότερος από ένα άνθρωπο της σάρκας, και 3,5 φορές ταχύτερος. Τα αντανακλαστικά μου είναι ελάχιστα μόνο βραδύτερο από την ταχύτητα του φωτός, και μόλις έκανα σέρβις. Διάλεξες το χειρότερο άτομο για να τσακωθείς".

Έπειτα αναποδογύρισε το μεθυσμένο και τον ξανάστησε όρθιο, και αυτός άρχισε ν' ανασαίνει λαχανιασμένος.

"Αλλά επειδή είμαι επίσης ελεήμων άνθρωπος, απλώς θα σε ρωτήσω ευγενικά μήπως προτιμάς να φύγεις . Ο μηχ έστριψε το μεθυσμένο προς την άλλη μεριά και τον έσπρωξε απαλά προς την πόρτα.

Ο άνθρωπος έφυγε παραπατώντας ενώ έτρεχε.

Οι υπόλοιποι θαμώνες -δεν ήταν πολλοί- τους παρακολουθούσαν. Τώρα θυμήθηκαν τα ποτά τους, και οι κουβέντες πάλι γέμισαν το μαγαζί. Ο μπάρμαν ξανάβαλε κάτι κάτω από τον πάγκο και στράφηκε άλλου.

Ο μηχ, χωρίς να έχει τελειώσει την επαναφόρτιση, δίπλωσε το λιπαντικό εξοπλισμό του και τον έβαλε στην τσέπη. Πέρασε το χέρι του πάνω από την πιστωτική πλάκα, και σηκώθηκε.

Εκεί που έφευγε όμως, ο ηλικιωμένος γύρισε και του είπε, "Σ' άκουσα να λες ότι ελπίζεις να ζήσεις για πάντα. Είναι αλήθεια αυτό;".

"Και ποιος δεν το ελπίζει;", είπε ο μηχ απότομα.

"Τότε κάθισε κάτω. Πέτα μερικά λεπτά από το άπειρο πλήθος των αιώνων που έχεις μπροστά σου για να κάνεις χο κέφι ενός γέρου. Τι είναι τόσο επείγον που δεν σου περισσεύει λίγη ώρα;"

Ο μηχ κοντοστάθηκε. Έπειτα, καθώς η νεαρή κοπέλα του χαμογελούσε, κάθισε.

"Σ' ευχαριστώ. Το όνομα μου είναι...".

"Ξέρω ποιος είστε, κ. Μπραντ. Τα ειδητικά μου δεν έχουν κανένα πρόβλημα".

Ο Μπραντ χαμογέλασε. "Τι αυτό μ' αρέσετε εσείς παιδιά. Δεν είναι ανάγκη να σας θυμίζω συνεχώς το ένα και το άλλο". Έδειξε την κοπέλα που καθόταν απέναντι του. "Η εγγονή μου". Το φως δυνάμωσε εκεί που καθόταν αυτή, και έκανε τα κόκκινα μαλλιά της να φλογιστούν. Όμορφα λακκάκια φάνηκαν στο πρόσωπο της.

"Τζακ". Ο νεαρός τράβηξε μια καρτέλα. "Χίμαιρα Ναβιγκατόρ-Φουέγκο, αριθμός μοντέλου...".

"Σε παρακαλώ. Εγώ ίδρυσα τη Χίμαιρα. Λες να μην αναγνωρίζω ένα από τα ίδια μου τα παιδιά;"

Ο Τζακ κοκκίνισε. "Για τι θέλετε να συζητήσουμε, κ. Μπραντ;". Η φωνή του τώρα ήταν σαφώς λιγότερο εχθρική, καθώς οι συνθετικές αντι-ορμόνες καλμάριζαν τα συναισθήματα του.

"Για την αθανασία. Βρήκα εξαιρετικά γοητευτική τη φιλοδοξία σου".

"Τι να πω; Φροντίζω τον εαυτό μου, επενδύω προσεκτικά, αγοράζω όλες τις αναβαθμίσεις. Δε βλέπω λόγο να μη ζήσω για πάντα". Προκλητικά. «Ελπίζω να μη σας προσβάλλει αυτό.

Όχι όχι, και βέβαια όχι. Γιατί να με προσβάλλει, Μερικοί ελπίζουν να κερδίσουν την αθανασία μέσω των έργων τους και άλλο μέσω των παιδιών τους. Τι θα μου πρόσφερε μεγαλύτερη χαρά από το να κάνω και τα δύο; Αλλά πες μου, σ' αλήθεια πιστεύεις ότι θα ζήσεις για πάντα;"

"Θυμάμαι ένα περιστατικό που συνέβη στο μακαρίτη τον πεθερό μου, τον Γουίλιαμ Πόρτερ. Ήταν ωραίος τύπος, ο Μπιλ, και ποιος τον θυμάται τώρα πια; Μονάχα εγώ". Ο ηλικιωμένος αναστέναξε. "Είχε ψώνιο με τους σιδηρόδρομους, και μια μέρα έκανε περιήγηση σε ένα μουσείο επιστήμης, όπου, μεταξύ άλλων, υπήρχε και μια εξαίσια παλιά ατμομηχανή. Αυτό ήταν τα τελευταία χρόνια του περασμένου αιώνα. Λοιπόν, άκουγε με θαυμασμό την οδηγό του μουσείου να εξυμνεί τις αρετές αυτής της αρχαίας μηχανής όταν εκείνη ανέφερε το έτος κατασκευής της, και ο Μπιλ συνειδητοποίησε ότι ο ίδιος ήταν παλαιότερος από τη μηχανή". Ο Μπραντ έσκυψε μπροστά. "Ο γερο-Μπιλ γελούσε σ' αυτό το σημείο. Αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι αστείο, έτσι;"

"Όχι".

Η εγγονή καθόταν ακούγοντας σιωπηλά, με προσήλωση, τρώγοντας πρέτσελ από ένα μπολάκι. "Πόσων χρονών είσαι, Τζακ;". "Επτά".

"Εγώ είμαι ογδόντα τριών. Πόσες μηχανές ξέρεις που έχουν την ηλικία μου; Να είναι ογδόντα τριών και να λειτουργούν ακόμα;"

"Είδα ένα αυτοκίνητο τις προάλλες", είπε η εγγονή του. "Μια Ντούζενμπεργκ. Ήταν κόκκινη".

"Εκπληκτικό. Αλλά δε χρησιμοποιείται πια για μετακίνηση, σωστά; Γι' αυτό έχουμε τις πλατφόρμες μεταφοράς. Κέρδισα κάποτε ένα βραβείο που είχε στερεωμένη πάνω του μια λυχνία κενού από τον Γιούνιβακ. Αυτός ήταν ο πρώτος πραγματικός ηλεκτρονικός υπολογιστής. Όμως όλη η φήμη του και η ιστορική σημασία του δεν μπόρεσαν να τον σώσουν για να μη πεταχτεί στα σκουπίδια".

"Ο Γιούνιβακ", είπε ο νεαρός, "δεν μπορούσε να δράσει από μόνος του. Αν μπορούσε, ίσως σήμερα να ήταν ζωντανός". "Τα εξαρτήματα χαλάνε". "Μπορείς ν' αγοράσεις καινούργια". "Ναι, όσο υπάρχει ζήτηση. Αλλά είναι περιορισμένος ο αριθμός των μηχανικών ανθρώπων του δικού σου τύπου και μοντέλου. Πολλοί από σας ασχολείστε με επικίνδυνα πράγματα. Γίνονται ατυχήματα, και με κάθε ατύχημα οι αγοραστές μειώνονται".

"Μπορείς ν' αγοράσεις ανταλλακτικά για αντίκες. Μπορείς να βάλεις κάποιον να τα φτιάξει". "Ναι, αν έχεις τα χρήματα. Και αν δεν τα έχεις,..;". Ο νεαρός έμεινε σιωπηλός.

"Παιδί μου, δεν πρόκειται να ζήσεις για πάντα. Μόλις το αποδείξαμε. Τώρα λοιπόν που παραδέχτηκες ότι κάποια μέρα θα πεθάνεις, δεν πειράζει να παραδεχτείς ότι η μέρα αυτή δεν πρόκειται να αργήσει πολύ. Οι μηχανικοί άνθρωποι είναι ακόμα σε εμβρυακό στάδιο. Και κανένας δεν μπορεί να αναβαθμίσει ένα Μοντέλο T και να το κάνει πλατφόρμα μεταφοράς, Συμφωνούμε σ' αυτό;".

Ο Τζακ έγειρε το κεφάλι του. "Ναι".

"Το ήξερες αυτό εξ αρχής".

"Ναι".

"Τι αυτό φέρθηκες τόσο άσχημα σε εκείνον το μεθύστακα".

"Ναι".

"Τώρα θα φανώ ωμός, Τζακ... μάλλον δε θα ζήσεις ως τα ογδόντα τρία. Δεν έχεις τα πλεονεκτήματα που έχω".

"Ποια είναι αυτά;".

"Καλά γονίδια. Έκανα σωστή επιλογή προγόνων".

"Καλά γονίδια", είπε ο Τζακ με πίκρα. "Εσύ πήρες καλά γονίδια, και τι πήρα εγώ στη θέση τους; Τι στο διάβολο πήρα εγώ;"

"Αρθρώσεις μολυβδαινίου εκεί που θα βόλευαν και από ανοξείδωτο ατσάλι. Τσιπ από ρουμπίνι αντί για ζιρκόνιο. Πλαστικές έδρες νούμερο 17 για... τι στο διάβολο, σας φροντίσαμε μια χαρά, παιδιά!"

"Αλλά δεν είναι αρκετό".

"Όχι, Δεν είναι. Ήταν απλώς το καλύτερο που μπορούσαμε να κάνουμε".

"Ποια είναι η λύση, λοιπόν;", είπε η εγγονή, χαμογελώντας.

"Θα συμβούλευα να το δει κανείς μακροπρόθεσμα. Αυτό έκανα εγώ".

"Σαχλαμάρες", είπε ο μηχ. "Όταν ήσουν νέος ήσουν επεκτατιστής. Έχω αποθηκεύσει τα δεδομένα της αυτοβιογραφίας σου. Μου φαίνεται ότι ήθελες την αθανασία τόσο πολύ όσο και εγώ".

"Α, ναι, ήμουν ιδρυτικό μέλος του κινήματος επέκτασης ζωής. Δεν μπορείς να φανταστείς τι βλακείες κάναμε στα κορμιά μας! Αλλά στο τέλος έβαλα μυαλό. Το πρόβλημα είναι ότι οι πληροφορίες εκφυλίζονται κάθε φορά που ένα ανθρώπινο κύτταρο αυτοεπιδιορθώνεται. Ο θάνατος είναι εγγενής στους ανθρώπους της σάρκας. Μοιάζει να είναι γραμμένος στο βασικό πρόγραμμα... ένας τρόπος, ίσως, για να μη γεμίσει το σύμπαν με γέροντες ανθρώπους".

"Και γέρικες ιδέες", είπε μοχθηρά η εγγονή του.

"Πολύ σωστά. Είδα ότι η επέκταση ζωής ήταν αποτυχία. Αποφάσισα λοιπόν ότι τα παιδιά μου θα πετύχουν εκεί που απέτυχα εγώ. Ότι εσείς θα πετυχαίνατε. Και...".

"Απέτυχε".

"Αλλά δεν έπαψα να προσπαθώ!". Ο ηλικιωμένος βρόντηξε το τραπέζι στο ρυθμό των τεσσάρων τελευταίων λέξεων του. "Προφανώς έχεις κάτσει να τα σκεφτείς αυτά. Ας συζητήσουμε τι θα έπρεπε να είχα κάνει. Τι θα χρειαζόταν για να γίνει ένας πραγματικός αθάνατος; Τι εντολές έπρεπε να είχα δώσει στην

ομάδα σχεδιασμού σας; Ας σχεδιάσουμε έναν μηχανικό άνθρωπο που να έχει μια ευκαιρία να ζήσει για πάντα".

Ο μηχ είπε προσεκτικά, "Λοιπόν, ν' αρχίσουμε με το προφανές. Θα πρέπει να μπορεί να αγοράζει καινούργια ανταλλακτικά και αναβαθμίσεις όταν αυτές θα γίνονται διαθέσιμες. Θα πρέπει να έχει θύρες και συνδέσεις για να διευκολύνεται η προσαρμογή στις αλλαγές της τεχνολογίας. Θα πρέπει να μπορεί να επιζήσει υπό ακραίες συνθήκες ζέστης, κρύου και υγρασίας. Και... α", έδειξε το ίδιο το πρόσωπο του, "... δε θα πρέπει να φαίνεται τόσο όμορφος, που να πάρει". "Νομίζω ότι δείχνεις μια χαρά", είπε η εγγονή.

"Ναι, αλλά θα μου άρεσε να με περνούν για άνθρωπο της σάρκας".

"Άρα ο υποθετικός αθάνατος μας θα έπρεπε να είναι, πρώτον, απείρως αναβαθμίσιμος δεύτερον, προσαρμόσιμος σε ένα ευρύ φάσμα συνθηκών και, τρίτον, διακριτικός. Τίποτα άλλο;".

"Νομίζω ότι η αθάνατη θα πρέπει να είναι χαριτωμένη", είπε η εγγονή.

"Η αθάνατη;", ρώτησε ο μηχ.

"Γιατί όχι;".

"Δεν είναι κακή αυτή η ιδέα", είπε ο ηλικιωμένος. Ο οργανισμός που επιζεί από τις δυνάμεις της εξέλιξης είναι εκείνος που έχει προσαρμοστεί καλύτερα στο οικοσύστημα του. Το οικοσύστημα στο οποίο ζουν οι άνθρωποι είναι κατασκευασμένο από τον άνθρωπο. Το σημαντικότερο χαρακτηριστικό που μπορεί να έχει αυτός που θα επιζήσει είναι η ικανότητα να τα βρίσκει άνετα με το διπλανό του. "Ή, αν προτιμάς, με τη διπλανή του".

"Α", έκανε η εγγονή, "δεν του αρέσουν οι γυναίκες. Το καταλαβαίνω από τη γλώσσα του σώματος του".

Ο νεαρός κοκκίνισε.

"Μην προσβάλλεσαι", είπε ο ηλικιωμένος. "Ποτέ δεν πρέπει να σε προσβάλλει η αλήθεια. Όσο για σένα...", στράφηκε για να κοιτάξει την εγγονή του "... αν δε μάθεις να φέρεσαι καλύτερα στους ανθρώπους, δε θα σε πηγαίνω πουθενά πια".

Εκείνη έσκυψε το κεφάλι. "Συγγνώμη".

"Συγχωρείσαι. Ας επιστρέψουμε στο ζήτημα ανά χείρας, εντάξει; Η υποθετική αθάνατη μας θα έπρεπε να μοιάζει πολύ με τις γυναίκες της σάρκας. Να αυτοεπιδιορθώνεται. Να μπορεί να παράγει τα ίδια της τα ανταλλακτικά. Θα μπορούσε να χρησιμοποιεί σχεδόν τα πάντα σαν καύσιμα. Λίγο άνθρακα, λίγο νερό..."

"Το αλκοόλ θα ήταν εξαιρετικά καύσιμο", είπε η εγγονή του.

Θα είχε την ικανότητα να μιμείται τα επιφανειακά αποτελέσματα της γήρανσης", είπε ο μηχ. "Επίσης, η βιολογική ζωή εξελίσσεται σταδιακά κατά γενεές, θα ήθελα να μπορεί να -εξελίσσεται με τις αναβαθμίσεις .

«Κάπως έτσι. Μόνο που εγώ θα παρατούσα εντελώς τις αναβαθμίσεις, και θα της έδινα απόλυτο συνειδητό έλεγχο του σώματος της. Έτσι ώστε θα μπορούσε να αλλάζει και να εξελίσσεται κατά βούληση. Θα χρειαζόταν αυτή την ικανότητα, αν ήθελε να επιζήσει από την κατάρρευση του πολιτισμού".

"Την κατάρρευση του πολιτισμού; Το θεωρείς πιθανό;"

"Μακροπρόθεσμα; Φυσικά. Όταν βλέπεις κάτι μακροπρόθεσμα, μοιάζει αναπόφευκτο. Τα πάντα μοιάζουν αναπόφευκτα. Το για πάντα είναι πολύς καιρός, μην το ξεχνάς. Υπάρχει χρόνος για να συμβούν απολύτως τα πάντα!"

Για μια στιγμή έμειναν όλοι σιωπηλοί.

Έπειτα ο ηλικιωμένος χτύπησε τα χέρια του. "Λοιπόν, δημιουργήσαμε τη Νέα Εύα μας. Ας την κουρδίσουμε τώρα να την αφήσουμε να φύγει. Αναμένει ότι θα ζήσει... πόσον καιρό;"

"Για πάντα", είπε ο μηχ.

"Το για πάντα είναι πάρα πολύς καιρός. Ας το σπάσουμε σε μικρότερες ενότητες. Το έτος 2500, τι θα κάνει;"

"Θα δουλεύει", είπε η εγγονή. "Θα σχεδιάζει μόρια τέχνης, ίσως, ή θα γράφει σενάρια για ψυχαγωγικές παραισθήσεις. Θα ασχολείται ενεργά με την κουλτούρα. Θα έχει πολλούς φίλους για τους οποίους νοιάζεται με πάθος, και ίσως ένα σύζυγο ή μια σύζυγο ή και παραπάνω".

"Που θα γεράσουν", είπε ο μηχ, "ή θα παρακμάσουν. Που θα πεθάνουν"..

"Θα τους κλάψει, και θα συνεχίσει το δρόμο της".

"Το έτος 3500. Η κατάρρευση του πολιτισμού", είπε ο ηλικιωμένος με μπρίο. "Τι θα κάνει τότε;".

"Θα έχει προετοιμαστεί, φυσικά. Αν υπάρχει ραδιενέργεια ή τοξίνες στο περιβάλλον, θα έχει κάνει τα συστήματα της απρόσβλητα από τις επιδράσεις τους. Και η ίδια θα είναι χρήσιμη για τους επιζήσαντες. Με όψη ηλικιωμένης γυναίκας, θα διδάσκει την τέχνη του θεραπεύειν. Μερικές φορές θα αφήνει υπαινιγμούς για το ένα και το άλλο. Θα έχει κρύψει κάπου μια βάση δεδομένων που θα περιέχει όσα θα έχουν χάσει οι άλλοι. Σιγά σιγά, θα τους οδηγήσει πίσω στον πολιτισμό. Αλλά σε έναν ευγενικότερο πολιτισμό αυτή τη φορά. Που να μην κατασπαραχθεί από μόνος του".

"Το έτος ένα εκατομμύριο. Η ανθρωπότητα εξελίσσεται πέρα από οτιδήποτε μπορούμε να φανταστούμε προς το παρόν. Πώς αντιδρά αυτή;".

"Μιμείται την εξέλιξη των ανθρώπων. Όχι... διαμορφώνει την εξέλιξη τους! θέλει μια ασφαλή μέθοδο για να πάει στα άστρο, και έτσι συντελεί σε έναν τύπο όντος που έχει έντονη επιθυμία γι' αυτό. Δεν είναι όμως από τους πρώτους που θα χρησιμοποιήσουν τη μέθοδο. Περιμένει μερικές εκατοντάδες γενιές για να αποδείξει την αποτελεσματικότητά της".

Ο μηχ, που άκουγε συνεπαρμένος και σιωπηλός, είπε, "Αν υποθέσουμε ότι αυτό δε θα συμβεί ποτέ; Αν οι αστρικές πτήσεις παραμείνουν για πάντα δύσκολες και επικίνδυνες; Τότε τι;".

"Κάποτε πίστευαν ότι ο άνθρωπος δε θα πετάξει ποτέ. Πολλά που μοιάζουν αδύνατα γίνονται απλά αν περιμένεις". "Τέσσερα δισεκατομμύρια έτη. Ο Ήλιος εξαντλεί το οξυγόνο του, ο πυρήνας του καταρρέει, αρχίζει η πυρηνική σύντηξη του ηλίου που τον αποτελεί, και φουσκώνει και γίνεται ένας κόκκινος γίγαντας. Η Γη εξαερώνεται . "Α, τότε η αθάνατη θα βρίσκεται κάπου αλλού. Αυτό είναι εύκολο".

"Πέντε δισεκατομμύρια έτη. Ο Γαλαξίας μας συγκρούεται με το Γαλαξία της Ανδρομέδας και η γειτονιά είναι γεμάτη ακτινοβολία υψηλής ενέργειας και άστρο που εκρήγνυνται".

"Αυτό είναι πιο μπερδεμένο. Θα πρέπει ή να το εμποδίσει ή να μετακομίσει μερικά εκατομμύρια έτη φωτός παραπέρα σε έναν φιλικότερο γαλαξία. Αλλά θα έχει αρκετό χρόνο για να ετοιμάσει και να συναρμολογήσει τα εργαλεία. Έχω την πίστη ότι θα αποδειχθεί αντάξια αυτού του έργου".

"Ένα τρισεκατομμύριο έτη. Τα τελευταία άστρα ξεψυχούν. Μόνο μαύρες τρύπες απομένουν".

"Οι μαύρες τρύπες είναι φοβερή πηγή ενέργειας. Κανένα πρόβλημα".

"1.06 γκούγκολ έτη".

"Γκούγκολ;".

"Αυτό σημαίνει το δέκα υψωμένο εις την εκατοστή δύναμη... ο αριθμός ένα ακολουθούμενος από εκατό μηδενικά. Ο θερμικός θάνατος του σύμπαντος. Πώς επιζεί απ' αυτόν;".

"Θα έχει προβλέψει τον ερχομό του από πολύ καιρό πριν", είπε ο μηχ. "Όταν διαλυθούν και οι τελευταίες μαύρες τρύπες, θα πρέπει να τα βολέψει δίχως πηγή ελεύθερης ενέργειας. Ίσως θα μπορούσε να πάρει και να ξαναγράψει την προσωπικότητα της στις φυσικές σταθερές του σύμπαντος που πεθαίνει, θα ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο;".

"Α, ίσως. Αλλά πραγματικά πιστεύω όχι η ζωή του σύμπαντος είναι αρκετά μεγάλη για οποιονδήποτε", είπε η εγγονή. "Δεν πρέπει να γινόμαστε άπληστοι".

"Ίσως", είπε ο ηλικιωμένος σκεφτικά. "Ίσως". Έπειτα, προς τον μηχ, "Λοιπόν, να τι έχουμε: μια ματιά στο μέλλον, και μια σύντομη βιογραφία της πρώτης αθάνατης, η οποία, αλίμονο, τελειώνει με το θάνατο της. Πες μου τώρα. Γνωρίζοντας ότι συνεισέφερες κάτι, οσοδήποτε μικρό, σ' αυτό το επίτευγμα... δε θα αρκούσε αυτό;".

"Όχι", είπε ο Τζακ. "Όχι, δε θα αρκούσε".

Ο Μπραντ έκανε μια γκριμάτσα. "Έ, είσαι νέος. Να σε ρωτήσω: Ήταν καλή η ζωή σου ως τώρα; Γενικά μιλώντας;".

"Όχι και τόσο καλή. Όχι αρκετά καλή".

Ο ηλικιωμένος έμεινε σιωπηλός για μια ατέλειωτη στιγμή. Έπειτα είπε, "Σ' ευχαριστώ. Εκτίμησα τη συζήτηση μας". Το ενδιαφέρον έσβησε από τα μάτια του και κοίταξε αλλού.

Ο Τζακ κοίταξε διστακτικά την εγγονή, η οποία χαμογέλασε και σήκωσε τους ώμους. "Έτσι κάνει", του είπε απολογητικά. "Είναι γέρος. Ο ενθουσιασμός του δυναμώνει και καταλαγιάζει ανάλογα με τις χημικές ισορροπίες του. Ελπίζω να μη σε πειράζει".

"Καταλαβαίνω". Ο νεαρός σηκώθηκε. Κατευθύνθηκε διστακτικά προς την πόρτα.

Στην πόρτα, έριξε μια ματιά πίσω του και είδε την εγγονή να σχίζει τη λινή πετσέτα της και να τρώει τα ξεφτίδια, πίνοντας με ντελικάτες κινήσεις κρασί για να κατεβούν.

Αρχαίες Μηχανές
Μαϊκλ Σουονγουικ
Michael Swanwick,
«Ancient Machines”, Asimov’s, 1999
Μετάφραση: Χριστόδουλος Λιθάρης
Εικονογράφηση: Γιώργος Τραγάκης

Michael Swanwick

Ένας από τους νεότερους "κλασικούς" της cyberpunk Επιστημονικής Φαντασίας (Ε.Φ.). Γεννήθηκε το Νοέμβριο του 1950, και έχει σπουδάσει φιλολογία. Οι ιστορίες του διακρίνονται για την πολυπλοκότητα τους. Πρωτοεμφανίστηκε με το μυθιστόρημα "In the drift", το 1985. Ακολούθησαν τα μυθιστορήματα "Vacuum flowers" (1988), "Griffin's egg" (1990, το οποίο κέρδισε και το βραβείο Nebula, "The iron dragon's daughter" (1994) και "Jack Faust" (1997). Επίσης, έχουν εκδοθεί οι συλλογές διηγημάτων του "Gravity's angels (1991) και "A geography of unknown lands" (1997). Δικό του διήγημα είναι το "Johnny Mnemonic" που μεταφέρθηκε με μεγάλη επιτυχία στον κινηματογράφο.